

Sygn. akt: X C 96/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Katarzyna Malinowska

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Domańska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa B. (...) (...) w G.

przeciwko M. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Malinowska

Sygn. akt X C 96/17

UZASADNIENIE

Powód B. (...) (...) G. wniósł 24 października 2016 r. pozew o zapłatę kwoty 777,14 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu przeciwko pozwanemu M. R..

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że następca prawny wierzyciela pierwotnego (...) Banku S.A. dochodzi od pozwanego nieuregulowanych należności związanych z zaciągnięciem przez pozwanego długu na karcie kredytowej numer (...).

W dniu 29 listopada 2016 r. w tutejszym Sądzie wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który to nakaz utracił moc z uwagi na wniesienie przez pozwanego sprzeciwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że nie zawierał z bankiem żadnej umowy o kartę kredytową nr (...) i nie korzystał z takiej karty. Pozwany podniósł, że umowa którą przedłożył powód do pozwu o numerze 134608770247, była umową o kredyt na zakup drzwi z dnia 9 września 2007 r. która została w pełni spłacona dnia 18 lutego 2008 r.

W odpowiedzi na wniesiony sprzeciw powód potrzymał powództwo.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 maja 2007 r. pozwany zawarł z (...) Bankiem umowę kredytu nr (...) na zakup towarów oraz przyznania limitu kredytowego i wydania karty kredytowej nr (...). Za zgodą kredytobiorcy, po uprzednim kontakcie z nim bank mógł wydać mu kartę kredytową wraz z przyznanym limitem środków w wysokości od 800 do 5000 zł. W celu korzystania z limitu kredytowego wymagana była aktywacja karty kredytowej w ciągu 30 dni od zawiadomienia dokonanego przez bank o przyznaniu limitu.

Należności wynikające z umowy kredytu na zakup towarów zostały przez pozwanego spłacone w całości.

Pozwany nie aktywował karty kredytowej i nie korzystał z przyznanego mu limitu środków.

W dniu 31 maja 2011 r. powód (...) Bank S.A. zawarli umowę cesji, na mocy której powód stał się uprawnionym do dochodzenia wierzytelności od pozwanego.

/Dowód:

- umowa kredytu – k. 39 -40 akt

- ogólne warunki umowy kredytu- k. 41 akt

- umowa cesji – k. 14 -16 akt /

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny ustalony został w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dowody te należało uznać za wiarygodne, gdyż ich prawdziwość oraz rzetelność nie były kwestionowane, Sąd natomiast nie znalazł podstaw do ich podważenia.

Bezsporne w przedmiotowej sprawie było to, że pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kredyt na zakup towarów oraz przyznanie limitu kredytowego i wydania karty kredytowej, a także to, że kredyt na zakup towarów został przez pozwanego w całości spłacony.

Sporne natomiast pozostawało to czy pozwany w ogóle skorzystał z przyznanego limitu kredytowego i karty kredytowej.

Po myśli art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W tej sytuacji to powód pozostawał w obowiązku wykazać, że rzeczywiście doszło do zawarcia między nim a pozwaną umowy pożyczki, nawet jeżeli pożyczka ta zawarta została w sposób ustny.

Na mocy art. 233§1 k.p.c. Sąd dokonuje oceny wiarygodności dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Oznacza to, że ocenie tej podlegają także zachowania stron i świadków w trakcie składania zeznań, czy ich reakcję na dowody przeciwne. „Przez moc dowodową rozumie się siłę przekonania, jaką uzyskał Sąd wskutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nie istnieniu faktu, którego on dotyczy”.

Podkreślenia wymaga fakt, że zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sąd nie jest obowiązany zastąpić własnym działaniem bezczynność strony, a skorzystanie przez sąd ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej jest możliwe jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze. Należy zatem wyraźnie podkreślić, że to strony procesu, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Na sądzie rozpoznającym sprawę nie spoczywa powinność zarządzania dochodzeń mających na celu uzupełnienie i wyjaśnienie twierdzeń stron oraz poszukiwanie dowodów na ich udowodnienie.

W ocenie Sądu dokumenty przedłożone przez powoda nie dowodzą w żaden sposób, że pozwany rzeczywiście skorzystał z przyznanego limitu kredytowego. Powód nie przedstawił dowodów potwierdzających dokonania czynności niezbędnych w celu korzystania z limitu kredytowego. Po pierwsze uzyskania zgody kredytobiorcy na wydanie karty (punkt III§16 ust. 1 i 2 umowy), potwierdzenia nadania zawiadomienia o kwocie przyznanego limitu kredytowego oraz „Regulaminu Kart kredytowych V. E. Ż.”, a także potwierdzenia aktywacji kart (§9 i 10) OWU.

Zdaniem Sądu powodowi, na którym ciążył obowiązek wykazania podstaw faktycznych dochodzonego powództwa, nie udało się wykazać by pozwany rzeczywiście zaciągnął u poprzednika prawnego powoda jakiegokolwiek zobowiązanie,

wynikające ze skorzystania z karty kredytowej i limitu na niej przyznanego. Do pozwu została dołączona wyłącznie umowa o kredyt na zakup towarów, w której przewidziana była możliwość wydania karty kredytowej. Umowa ta, co bezsporne została przez strony zawarta i wykonana w całości, bowiem pozwany otrzymał kredyt i następnie w całości go spłacił. Nie przedłożono jednak żadnych dowodów na to, by wykazać aktywację karty kredytowej i skorzystanie przez pozwanego z limitu kredytowego.

Mając powyższe na uwadze, wobec nieudowodnienia istnienia roszczenia, na podstawie art. 353 k.c. a contrario , art. 69 ust. 1 i następne ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.) a contrario, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Sąd nie orzekał o kosztach procesu, bowiem poniósł je w całości powód, który przegrał sprawę.